

stærkt imod det radikale Venstre. Den er dog ikke gaaet saa stærkt imod det radikale Venstre, som det moderate Venstre havde ventet. Thi en Ordfører for dette Parti, Hr. Sigurd Berg, som blev valgt ind i Tinget her ved dette Valg, har lige været ude og holdt en Tale i Landet, og i den har han ifølge Ritzaus Referat, som formentlig er rigtigt, udtalt, at vi — det er: Venstre — havde ventet, at Ministeriet skulde miste sit Folketingsflertal. Man har altsaa fra Venstres Side ventet en langt stærkere Strøm mod os, end der i Virkeligheden har været. Jeg vil igen sige, at Strømmen for os har været saa stærk, at den bar os frem til at faa det Folketingsflertal, som det nok i Dag vil vise sig, vi har, uagtet Venstre ikke havde ventet det. At det skulde skyldes en Frygt, som var indgydt Befolkningen, idet man havde sagt, at der var Fare ved at holde Valg her i Landet, tror jeg ikke. Naturligvis var det at holde Valg ingenlunde nogen ubetænkelig Ting i Tider som disse, men hvis der i Venstre havde været en virkelig dyb Overbevisning om, at det ikke havde noget at betyde, og at vi kunde tage Valg, naar det skulde være, og hvis Venstre saa inderligt havde ønsket at faa Valg — i den Forventning, at det kunde faa Flertal og tage Styret her i Landet —, hvorfor forlangte Venstre saa ikke gennem Aarene Valg? Det stod jo saaledes i lang Tid, at det var vitterligt for alle i Rigsdagen, at i det Øjeblik Venstre krævede Valg, saa fik vi Valg. Det har derfor vist ikke været saa aldeles givet, at Venstre ønskede dette Valg. Vi maatte have det, da Valgperioden var udløbet.

At der er nogen Skuffelse og Bitterhed hos det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) over, at hans Parti ikke blev stærkere, end det blev, og ikke naaede at kunne styrte det nuværende Ministerium, er jo rimeligt nok; naar han havde ventet det modsatte. Men det er underligt, at han paa een Gang giver denne Bitterhed og Skuffelse et saa besk Udtryk i dette høje Ting og samtidig fremsætter Forslag om et Samlingsministerium. Jeg synes rigtignok, at den Tale, det ærede Medlem holdt her i Dag, var en noget besynderlig Indledning til et Samlingsministerium, hvor det ærede Medlem vel sagtens skulde have Sæde sammen med nogle af sine Partifæller og Meningsfæller, nogle af det konservative Folkeparti, nogle Radikale og nogle Socialdemokrater. Kan man virkelig tænke sig, at den Mand, der har talt saaledes, som det ærede Medlem har talt i Dag, varigt kunde sidde i et Ministerium sammen

med Socialdemokrater og Radikale? Maa enhver ikke føle sig overbevist om, at hvis et saadant Ministerium blev dannet, vilde den Kiv og Splid, som vi ser det ærede Medlem rejse her i Tinget, finde Vej til Ministeriet og dær skabe Forhold, som efter al Sandsynlighed meget snart vilde være utaaalelige. Det forbavser mig, at man bliver ved at tale i al Almindelighed og ud i det blaa om et Samlingsministerium, al den Stund enhver, der har tænkt over Tingene, dog maa være fuldkommen klar over, at dette ikke fører til noget. Det er jo rigtigt, at man ikke aldeles principielt kan afvise Tanken om et Samlingsministerium, thi et Samlingsministerium kan i en vis given Situation være nyttigt, ja næsten nødvendigt, i hvert Fald i højeste Grad paakrævet. Men fordi en Barberkniv er nyttig til en vis Ting, vilde dog ingen fornuftig Mand bruge den til at flække Brænde med, i hvert Fald vilde han ikke naa noget godt Resultat dermed. Og fordi et Samlingsministerium kan være nyttigt og paakrævet under visse Omstændigheder, er det dog ikke en Ting, man kan bruge til alt muligt og ved enhver Lejlighed. I en Situation som den nuværende er i Sandhed et Samlingsministerium ikke paakrævet. Et Samlingsministerium kan gøre sin Nytt, dersom man er i den Situation, at der paa Nationens Vegne hurtig skal tages en enkelt Beslutning af stor og afgørende Betydning, en Beslutning, som skal være forpligtende for hele Nationen, saaledes at alle staa samlede om den og bundne ved den. Saa kan man danne et Samlingsministerium, der kan tage denne Beslutning og dens nærmeste Konsekvenser, slet ikke give sig af med andet, og, naar disse Konsekvenser er tagne, opløses. Men fordi et Samlingsministerium kan være nyttigt i en saadan Situation, er et Samlingsministerium ikke noget, som man kan kalde paa til enhver Tid, bl. a. af den Grund, at hvis man bruger det i Utide, har man det ikke, naar man trænger til det. Og i dette Øjeblik skulde jo et Samlingsministerium være et Ministerium, hvis Medlemmer skulde være Ministre maaske i flere Aar og sidde og administrere paa fuldkommen normal Maade alle de dagligt forekommende Forretninger, det vil sige, at Ministre af stik modsat politisk Opfattelse og Livsanskuelse skulde administrere hver ud fra sin politiske Opfattelse og sin Livsanskuelse — for det maa man vel vente, de vilde gøre. Men det vil igen sige, at naar Ministrene kom sammen til Ministermøder, vilde den